

Č. j.:

MHMP 341544/2024

Počet listů/příloh: 0/1

Sp. zn.:

Datum:

S-MHMP 8366/2024

22.02.2024

Výroční zpráva

o činnosti hlavního města Prahy v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, za rok 2023

Výroční zpráva o poskytování informací za rok 2023 je zpracována na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), který stanovuje hlavnímu městu Praze, coby povinnému subjektu dle ust. § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, povinnost každoročně zveřejnit údaje o této činnosti v předepsané struktuře vždy do 1. března následujícího kalendářního roku (dle ust. § 18 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím).

Předmětem výroční zprávy je souhrnná evidence písemných žádostí fyzických a právnických osob o poskytnutí informace, které byly v roce 2023 vyřizovány povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím a dle nařízení ředitele Magistrátu hlavního města Prahy č. 8/2021 k postupu při vyřizování žádostí o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím v Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „MHMP“) a poskytování informací členům Zastupitelstva hlavního města Prahy.

Za rok 2023 se na základě zákona o svobodném přístupu k informacím projevil zájem veřejnosti o informace týkající se činnosti povinného subjektu takto:

I. Počet podaných žádostí o informace a počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti

Žadatelé bylo podáno celkem **681** žádostí a v **85** případech bylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace (k úplnému odmítnutí žádosti došlo v **56** případech a k částečnému odmítnutí žádosti došlo v **29** případech).

II. Počet podaných odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti

MHMP bylo podáno **15** odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí (části) žádosti o poskytnutí informace.

III. Opis podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a přehled všech výdajů, které MHMP vynaložil v souvislosti se soudními řízeními o právech a povinnostech podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a to včetně nákladů na své vlastní zaměstnance a nákladů na právní zastoupení

Zákonnost rozhodnutí MHMP o odmítnutí (části) žádosti o poskytnutí informace byla správním soudem v roce 2023 přezkoumávána ve 3 případech:

A) Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 4. 2023, č. j. 5 A 159/2019-77 zamítl žalobu J. F. (dále jen „žalobce“) proti rozhodnutí MHMP (dále jen „žalovaný“) ze dne 10. 10. 2019, č. j. MHMP 2008478/2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2 (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 27. 9. 2019, č. j. MCP2/312073/2019/OKT/Hru, jímž podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění rozhodném (dále jen „InfZ“), s odkazem na princip zákazu zneužití práva odmítl žádost žalobce ze dne 14. 9. 2019 týkající se informací k úřední osobě, která byla zaměstnancem povinného subjektu.

V předmětném řízení požadoval žalobce po povinném subjektu informace ke vztahu k osobě Mgr. O. J., konkrétně „o poskytnutí profesního životopisu a podkladů, na jejichž základě byl vybrán k práci, kterou dělá“. Povinný subjekt odmítl požadované informace o profesní odbornosti žadateli poskytnout rozhodnutím ze dne 27. 9. 2019, č. j. MCP2/312073/2019/OKT/Hru s odkazem na princip zákazu zneužití práva (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí povinný subjekt uvedl, že ačkoli obecně informace o profesní odbornosti a vzdělání svých pracovníků povinný subjekt v souladu s judikaturou správních soudů standardně poskytuje, vzhledem k dřívějšímu jednání žalobce, v posuzované věci žádost o informaci s odkazem na princip zákazu zneužití práva odmítl. Mgr. O. J. s poskytnutím svého profesního životopisu žalobci nesouhlasil, projevil obavu o to, že by takto získané informace žalobce jen dále využil jako podklad pro další útoky na svou osobu.

Dne 10. 10. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí č. j. MHMP 2008478/2019, kterým rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu potvrdil a odvolání zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že po prostudování spisového materiálu, jehož součástí byly i informace o přestupkovém řízení a v návaznosti na něj i články žalobce publikované na internetových stránkách www.k213.cz dospěl k závěru, že postup povinného subjektu shledává opodstatněným. Shrnul skutkové závěry učiněné povinným subjektem, ztotožnil se i s jím provedenou právní argumentací a odmítl odvolací námitky žalobce jako nedůvodné.

Žalobce v žalobě namítá, že napadeným rozhodnutím byly narušeny základní principy demokratického státu, neboť ten stojí na veřejné kontrole a kontrolovatelnosti výkonu státní moci, a to i moci delegované na pověřené obce. Žalobce je přesvědčen, že zneužitím práva nemůže být jeho prosté využití, kdy každý občan má právo na veřejně poskytované informace, a to také jsou i všechny informace týkající se osobního profesního profilu zaměstnanců státního (městského) aparátu. Pokud by tyto informace byly takového druhu, aby se za ně jak dotyčná osoba, tak zejména státní (městský) úřad nemusely stydět, pak si žalobce ani dobře nedovede představit, jak by takové informace šly zneužít, (natož jejich prostým zveřejněním). V opačném případě by bylo

otázkou, zda je daná osoba osobou vhodnou pro danou funkci. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V rámci mantinelů vytyčených judikaturou soud v posuzované věci dovedl, že předmět žádosti žalobce, tedy poskytnutí „profesního životopisu a podkladů, na jejichž základě byl vybrán k práci, kterou dělá“, v obecné rovině nevybočuje z mezí nastavených zákonem. Osoba, jejíž profesní údaje žalobce požaduje, zastává v rámci veřejné správy rozhodovací pozici, a tedy se na výkonu veřejné správy nesporně podílí. Zájem na transparentnosti a kontrole je tedy dán. Podle soudu správní orgány dospěly k závěru, že cílem žádosti žalobce není kontrola výkonu veřejné správy, ale „zneužití“ požadovaných informací pro účely šikanózního jednání proti osobě Mgr. O. J., v kterémžto případě nemůže zájem na poskytnutí informací převážet nad zájmem na ochranu osobních údajů. Soud uvedl, že správní orgány odmítnutí poskytnutí informací z důvodu obavy z jejího zneužití, ve svých rozhodnutích podrobně odůvodnily.

Z obsahu žádosti o poskytnutí informací, v níž žalobce vyjadřuje svůj názor na osobu Mgr. O. J., a dále s přihlédnutím k obsahu článků publikovaných žalobcem na internetových stránkách www.k213.cz, má soud shodně se správními orgány za zřejmé, že skutečným účelem žádosti žalobce není veřejná kontrola veřejné moci, ale veřejná dehonestace osoby Mgr. O. J., s jehož rozhodováním není žalobce spokojen. Vzhledem k uvedenému, kdy odůvodnění žalovaného je postaveno na racionálních argumentech majících oporu ve spisovém materiálu, a kdy i ze samotného textu žádosti je zřejmý „popudlivý“ přístup žalobce k povinnému subjektu, jakož i k osobě samotného Mgr. O. J., soud dospěl k názoru, že závěr žalovaného i povinného subjektu o zneužití práva na informace k jiným než legitimním účelům je v dané věci důvodný. Podle soudu v nyní posuzované věci správní orgány správně dovedly, že zájem na poskytnutí informací o dosaženém vzdělání a odborné praxi zaměstnanců veřejné správy patří do rozsahu pojmu „veřejná a úřední činnost“ obsaženého v § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a že zájem na jejich poskytnutí obecně převažuje nad zájmem na ochraně soukromí dotčených osob. Jelikož však v konkrétně posuzované věci zjistily, že skutečným účelem získání informací není kontrola veřejné správy, ale použití získaných informací pro dehonestaci konkrétní dotčené osoby, soud, shodně se správními orgány, a v souladu s citovaným rozhodnutím III. ÚS 836/21, dospěl k závěru, že v dané věci je třeba konkurující zájmy na poskytnutí informací a ochranou osobních údajů poměřit též s účelem, pro který jsou vyžádány. Pouze tímto způsobem bude možné dospět ke zjištění, zda v konkrétním případě, nepřevládne konkurující zájem na ochraně, jinak obecně přípustného, osobního údaje (soukromí osoby) nad zájmem na kontrole veřejné správy (právo na informace). Z odůvodnění správních orgánů, jež má oporu ve správním spise, vyplývá, že tuto úvahu s ohledem na účel požadované informace učinily, a právě s ohledem na účel, pro který byla vyžádána, správně dospěly k závěru o nutnosti jejího odmítnutí. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomu podal žalobce kasační stížnost, v níž napadá rozsudek Městského soudu.

Poznámka: Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze v únoru 2024 zrušil a vrátil zpět k novému řízení.

B) Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 9. 2023, č. j. 3 As 249/2022-38 zamítl kasační stížnost L. B. (dále jen „žalobce“) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2022,

č. j. 6 A 102/2020-26, který zamítl žalobu žalobce jako nedůvodnou. Žalobce se žalobou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí MHMP (dále jen „žalovaný“) ze dne 16. 7. 2020, č. j. MHMP 1101311/2020, kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 11 (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 9. 6. 2020, MCP11/20/029802/OKS/Pit o částečném odmítnutí žádosti v rozsahu poskytnutí zpracovaného trestního oznámení podle § 15 odst. Ve spojení s § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění rozhodném (dále jen „InfZ“).

Žalobce podal dne 3. 6. 2020 u povinného subjektu žádost o poskytnutí informace, ve které požadoval poskytnutí trestního oznámení sepsaného AK Gřivna a Šmerda na základě usnesení Rady č. 0309/11/R/2020, společně s fakturou, položkovým rozpisem poskytnutých služeb nebo jiným dokumentem, ve kterém je uvedeno, z jakých činností se skládá výsledná částka 43.560 Kč. Povinný subjekt poskytl žalobci objednávku na vyhotovení trestního oznámení a fakturu obsahující položkový rozpis prací s tím, že část žádosti v rozsahu poskytnutí zpracovaného trestního oznámení odmítl podle 11 odst. 4 písm. a) ve spojení s § 15 odst. 1 InfZ.

Rozhodnutím ze dne 16. 7. 2020, č. j. MHMP 1101311/2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí povinného subjektu s tím, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí ztotožnil s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí.

V řízení před Městským soudem v Praze (dále jen „MS v Praze“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Uvedl, že cílem jeho snahy získat samotné trestní oznámení bylo ověřit transparentnost a hospodárnost zakázky, stejně jako to, „zda městská část nechala z veřejných prostředků zpracovat trestní oznámení na opozici.“ MS v Praze rozsudkem ze dne 20. 9. 2022, č. j. 6 A 102/2020 - 26 (dále jen „napadený rozsudek“), žalobu jako nedůvodnou zamítl, přičemž nepřisvědčil ani jedné ze dvou žalobcových námitek. Podle MS v Praze správní orgány řádně posoudily i odůvodnily odmítnutí žádosti o informace v rozsahu samotného trestního oznámení. Trestní řízení je v zásadě neveřejné. Toto východisko je nutné vztáhnout i na podání v trestním řízení. Odepření poskytnutí trestního oznámení bylo namíště i s ohledem na skutečnost, že podané trestní oznámení obsahovalo informace a důkazy, které mohou nasvědčovat tomu, že byl spáchán trestný čin, navíc za situace, kdy osoba pachatele není známa. Existovalo tak riziko možného zmaření trestního stíhání. Věc se stále nacházela ve fázi prověřování, a proto byl popsán postup správních orgánů korektní. Obezřetný postup byl podle MS v Praze namíště i proto, že informace poskytnuté na žádost musí být následně zveřejněny způsobem umožňujícím dálkový přístup (viz § 5 odst. 3 InfZ).

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud (dále též jen „NSS“) napadený rozsudek zrušil, stejně jako rozhodnutí povinného subjektu a žalobou napadené rozhodnutí. Dále navrhuje, aby NSS povinnému subjektu nařídil poskytnout požadované informace.

Dle NSS není kasační stížnost důvodná. Základem řešeného sporu je otázka, zda správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když stěžovateli odmítly poskytnout text trestního oznámení podle zákonné výluky z práva na informace zakotvené v § 11 odst. 4 písm. a) InfZ, a zda při tom respektovaly podmínky omezení tohoto práva stanovené § 12 InfZ. Dle NSS rozhodnutí povinného subjektu žádost o informaci v rozsahu samotného trestního oznámení odmítnout bylo v souladu se smyslem a účelem InfZ. Pokud se totiž informace z přípravné fáze trestního řízení dle ustálené judikatury zásadně neposkytují, poskytovat informace o (potenciálním) trestním

řízení, jehož přípravná fáze ještě ani nemusela být dosud zahájena, by se rovněž, (či spíše dokonce) a fortiori, přičilo účelu trestního řízení, který ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) InfZ chrání. Jsou-li informace z přípravné fáze trestního řízení neveřejné, tím spíše musí být neveřejné i takové informace, které se do této procesní fáze trestního řízení ještě ani nedostaly, přičemž již mohly být předmětem předprocesního policejního šetření (např. ve smyslu § 69 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů). Výše uvedené pochopitelně platí beze zbytku pouze za předpokladu, kdy nedochází k nepřiměřeným prodlevám v činnosti dotčených orgánů, kdy by mohlo být právo na přístup k informacím vnímáno jako vhodný prostředek nepřímé kontroly (ne)činnosti dotčených orgánů. O podobnou situaci se však v projednávané věci nejedná.

Správní orgány v rámci mantinelů svého správního uvážení pouze hodnotily, zda by poskytnutím trestního oznámení jako celku mohl být zmařen předmět a účel (možného) trestního řízení. Informace v trestním oznámení uvedené posoudily jako způsobilé ohrozit či zmařit předmět a účel trestního řízení, a proto trestní oznámení neposkytly. Tyto závěry správních orgánů následně potvrdil i městský soud, když zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí. Ze správního spisu také vyplývá, že rozhodnutí povinného subjektu i napadené rozhodnutí se zabývaly aplikací § 11 odst. 4 písm. a) InfZ a reflektovaly přitom relevantní judikaturu. MS v Praze podle NSS zároveň korektně doplnil, že informace poskytnuté na žádost musí být podle § 5 odst. 3 InfZ následně zveřejněny způsobem umožňující dálkový přístup. NSS tak souhlasí s hodnocením městského soudu, že obzvláště u informací týkajících se přípravné fáze trestního řízení před zahájením samotného trestního stíhání je obezřetný přístup povinných subjektů při vyřizování žádostí namístě. Sdělením informace by povinný subjekt ztratil kontrolu nad dalším pohybem informace, což by mohlo ohrozit předmět a účel trestního řízení.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

C) Městský soud v Praze rozhodl o žalobě J. S. (dále jen „žalobce“) proti rozhodnutí žalovaného MHMP (dále jen „žalovaný“), ze dne 8. 12. 2020, č. j. MHMP 1819602/2020. Žalobce se žalobou ze dne 11. 2. 2021 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým zamítnul jako opožděné odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 26. 8. 2020, č. j. MC05 151780/2020. Žalobce se v žádosti domáhal poskytnutí informací o členech Rady městské části Praha 5. Žalobce uvedl, že nečiní sporným, že k podání odvolání došlo dne 16. 11. 2020. Nesouhlasil ovšem se závěrem žalovaného, že k doručení prvostupňového rozhodnutí došlo již dne 29. 10. 2020, kdy se do datové schránky přihlásila pověřená osoba žalobce. Tvrdil, že k doručení došlo až dne 31. 10. 2020, kdy se do datové schránky přihlásil žalobce osobně. Žalobce pověřenou osobu nestanovil jako osobu oprávněnou k přístupu k dokumentům určených do vlastních rukou adresáta dle § 8 odst. 8 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“). Toto své tvrzení doložil žalobce doručenkou. Žalobce zároveň poukazoval na chybné doručování. Žalovaný měl prvostupňové rozhodnutí doručovat do vlastních rukou. Z doručenky plyne, že tak neučinil. Tento postup odporuje § 19 odst. 5 správního řádu a § 19 odst. 2 zákona o elektronických úkonech. S ohledem na § 17 odst. 3 zákona o elektronických úkonech nemohlo postupem žalovaného dojít účinně k doručení. Žalobce uvádí, že se k němu zpráva nedostala. Nemohlo tak dojít ani k „materiálnímu doručení“. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na přehled odeslaných zásilek a namítá, že prvostupňový orgán žalobci své rozhodnutí již dříve doručoval

na adresu trvalého pobytu žalobce a na emailovou adresu. Stížnost žalobce ze dne 20. 9. 2020 na neposkytnutí informací v zákonné lhůtě vyřídil prvostupňový orgán sdělením ze dne 22. 9. 2020, že existující informaci žalobci poskytnul dne 4. 9. 2020 na emailovou adresu a že rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti odeslal doporučeně dne 7. 9. 2020 na adresu trvalého bydliště uvedenou v žádosti o informace. Další stížnost žalobce podanou dne 18. 10. 2020, ve které tvrdil, že mu správní orgán měl doručovat do datové schránky, vyřídil prvostupňový orgán opětovným sdělením ze dne 29. 10. 2020, že stížnost považuje za neopodstatněnou a že v rámci vstřícnosti a dobré správy úřadu přikládá do přílohy již zasláné písemnosti a odesílá je do žalobcem následně uvedené datové schránky. Žalovaný odkazoval na příloženou doručenkou, ze které vyplývá, že dne 29. 10. 2020 se do datové schránky přihlásila pověřená osoba s právním přístupem ke zprávě ve smyslu § 8 odst. 6 zákona o elektronických úkonech. Žalovaný namítal, že prvostupňové rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti žalobce bylo již dříve odesláno doporučeně na adresu trvalého bydliště. Odkazuje na doručenkou, dle které byla zásilka dne 10. 9. 2020 připravena k vyzvednutí a následně dne 23. 9. 2020 vložena do schránky. Nepřisvědčil námitce žalobce, že prvostupňové rozhodnutí nebylo doručováno do vlastních rukou. Uvádí, že prvostupňový orgán postupoval v souladu s § 19 odst. 5 správního řádu. K námitce žalobce, že v jeho případě nedošlo k materiálnímu doručení, žalovaný uvádí, že se jedná o účelové a spekulativní jednání a že žalobce obdržel všechny písemnosti. Za důkaz žalovaný považuje podané stížnosti i odvolání, kterými žalobce reagoval na písemnosti prvostupňového orgánu. Žalovaný dodal, že žalobce podal totožnou žádost o informace na několik dalších městských částí. Scénář, ve kterém žalobce tvrdil, že povinné subjekty jeho žádost o výše uvedené informace nevyřídily, se opakoval i v těchto věcech. Žalobce k replice ze dne 17. 8. 2021 přiložil snímek obrazovky s výčtem uživatelů jeho datové schránky. Tímto důkazem žalobce doložil, že pověřená osoba disponuje pouze oprávněním číst zprávy neurčené do vlastních rukou. K námitkám žalovaného, že prvostupňový orgán doručoval žalobci prvostupňové rozhodnutí již dříve emailem a poštou na adresu trvalého pobytu, žalobce uvedl, že je držitelem datové schránky. Správní orgán mu měl rozhodnutí doručovat právě do ní v souladu s § 17 odst. 1 zákona o elektronických úkonech. Odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 3 As 26/2016-45, dle kterého zaniká povinnost adresáta kontrolovat poštu na adrese trvalého pobytu, pokud si adresát zřídí datovou schránku, neboť je oprávněn spoléhat, že orgány veřejné moci mu budou veškeré písemnosti doručovat právě do ní. V takovémto případě je tedy vyloučeno uplatnění fikce doručení podle § 23 odst. 4 správního řádu. Žalobce nepovažuje za relevantní to, že rozhodnutí bylo poštou zasláno do vlastních rukou. Žalobce písemnost nepřevzal, neboť má pro komunikaci s úřady zřízenou datovou schránku. K dřívějšímu seznámení s doručovanými písemnostmi nedošlo. Žalobce obdržel pouze dokumenty zasláné do datové schránky. Žalovaný nikterak neprokázal své odlišné tvrzení. Žalobce nerozporoval, že podobnou žádost o informace podal i na jiné městské části v Praze. Uvedl, že i některé další povinné subjekty postupovaly při doručování nezákonně. Odmítl však námitku žalovaného o nepravdivosti tvrzení o porušování procesních předpisů při doručování. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 10 As 206/2018-42 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 As 59/2018-36, které se věnovaly otázce použití příznaku „do vlastních rukou“ při doručování do datové schránky. Žalovaný v duplice ze dne 28. 11. 2022 odkazuje na § 4a odst. 2 zákona o informacích, dle kterého se informace na žádost poskytuje ve formátech a způsobem podle obsahu žádosti. Namítal, že žalobce podal žádost o informace emailem, aniž by v žádosti uvedl,

jakou formou požaduje informace zaslat. Jako doručovací adresu žalobce v žádosti uvedl adresu trvalého bydliště. Postup, kterým žalovaný poskytnul žalobci informace formou emailu a rozhodnutí o částečném odmítnutí mu zaslal na adresu trvalého bydliště, byl odvozen od formulace žádosti. Žalovaný rovněž odkázal na § 14 odst. 2 zákona o informacích, dle kterého se adresou pro doručování rozumí i elektronická adresa, a na rozsudek Městského soudu v Praze, ze dne 30. 10. 2012, č. j. 9 A 74/2011-39. Uvádí, že případné problémy s doručováním, tedy riziko ztráty datové zprávy při přenosu či nemožnost prokázat doručení, jdou k tíži žadatele. Žalovaný uvedl, že poskytnutou informaci rovněž zveřejnil na svých webových stránkách dle § 5 odst. 3 zákona o informacích. Žalovaný namítal, že žalobce nijak nezpochybnil, že se v době doručování rozhodnutí o částečném odmítnutí na uvedené adrese nezdržoval. Žalovaný nemusí zjišťovat, zda se osoba v místě trvalého pobytu zdržuje, důkazní břemeno nese žalobce. Žalovaný dále uvedl, že žalobce by měl prokázat datum zřízení datové schránky a datum zřízení omezeného oprávnění pověřené osoby k přijímání písemností. Pro posouzení otázky včasnosti odvolání bylo nezbytné posoudit oprávnění pověřené osoby číst zprávy doručované do vlastních rukou. Pokud by se zjistilo, že pověřená osoba měla oprávnění číst zprávy určené do vlastních rukou, k řádnému doručení by došlo již 29. 10. 2020. V takovémto případě by zamítnutí odvolání žalovaným pro opožděnost bylo zcela na místě. Napadené rozhodnutí ani žádný jiný dokument ve správním spise se nezabývají otázkou, zda osoba pověřená žalobcem disponovala oprávněním číst zprávy určené do vlastních rukou. Správní spis neobsahoval žádný důkaz o tom, že prvostupňový orgán rozhodnutí dne 29. 10. 2020 žalobci řádně doručil. Z doručky k prvostupňovému rozhodnutí naopak vyplynulo, že prvostupňový orgán rozhodnutí do vlastních rukou nedoručoval. Z uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Náklady soudního řízení šly k tíži žalovaného a to ve výši **15 342 Kč**.

Zastoupení bylo ve všech třech případech zajišťováno zaměstnanci hlavního města Prahy zařazenými do MHMP v rámci jejich běžné pracovní agendy. Náklady obou řízení činily souhrnně **15 342 Kč**, kdy se jedná o součet nákladů, které byl MHMP povinen uhradit žalobcům.

IV. Výčet poskytnutých výhradních licencí, včetně odůvodnění nezbytnosti poskytnutí výhradní licence

Při poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím nebyla povinným subjektem poskytnuta žádná výhradní licence.

V. Počet stížností podaných podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení

V roce 2023 bylo podáno **17** stížností na postup MHMP při vyřizování žádostí o poskytnutí informace. Důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení je uveden v příloze č. 1 této výroční zprávy.

VI. Další informace vztahující se k uplatňování zákona o svobodném přístupu k informacím

Jako nadřízený orgán rozhodoval MHMP o **37** odvoláních proti rozhodnutím povinných subjektů o odmítnutí (části) žádosti o informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím a o **26** stížnostech proti postupu povinných subjektů při vyřizování žádosti o poskytnutí informace.

MHMP v 7 případech poskytl informace po úhradě nákladů v celkové výši **17 500 Kč**. MHMP vydal **4** informační příkazy.

JUDr. Tomáš Havel, Ph.D.

zástupce ředitele Magistrátu hl. m. Prahy pro sekci průřezových činností
pověřený řízením odboru právní podpory
podepsáno elektronicky

Příloha č. 1

**Počet stížností podaných v roce 2023 podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím,
důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení**

Stížnosti podané na postup Magistrátu	
Celkem podáno stížností:	17
Důvody podání stížností:	
- § 16a odst. 1 písm. a)	10
- § 16a odst. 1 písm. b)	5
- § 16a odst. 1 písm. c)	1
- § 16a odst. 1 písm. d)	1
Vyhovění stížnosti Magistrátem (§ 16a odst. 5):	7
Vyřízení stížnosti nadřízeným orgánem (příslušným ústředním správním úřadem):	
- § 16a odst. 6 písm. a)	5
- § 16a odst. 6 písm. b)	1
- § 16a odst. 6 písm. c)	0
- § 16a odst. 6 písm. d)	0
- § 16a odst. 7 písm. a)	0
- § 16a odst. 7 písm. b)	1
- § 16a odst. 7 písm. c)	1